

NÁŠ ČASOPIS

časopis sboru Českobratrské církve evangelické
ve Valašském Meziříčí

Leden 2011 / 121

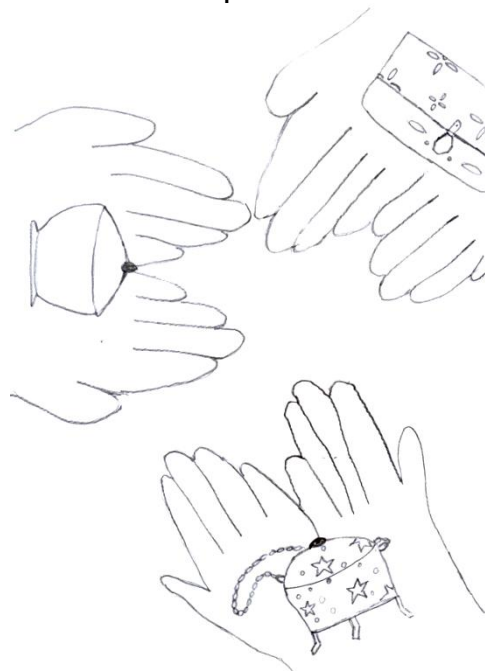
Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukázala. Potom je poslal do Betléma a řekl: „Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych se mu i já šel poklonit.“

Mudrci krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu. Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země. (Mt 2,7-12)

Milí přátelé, sestry a bratři,

po roce se vracím k Matoušovu vyprávění vánočního evangelia, opět k jeho druhé části, k příběhu o klanění mudrců. Kdo to asi byli ti mágové? Nic o nich nevíme, jen to, že přišli z východu a že to byli astrologové, hvězdoppravci, že se vyptávali hvězd, snažili se něco dozvědět z jinak úžasného a nás přesahujícího pohybu nebeských těles.

V Izraeli bylo nepřipustné se hvězd na něco ptát. Okolní národy, sousedé Izraele, totiž hvězdopravectví pěstovaly, proto to bylo v Božím lidu přísně zakázáno. V příběhu o stvoření světa na začátku Bible se záměrně píše o okolním vesmíru jen jako o *světlech nad zemí a oddělovala den od noci.* (Gn 1,14-18) Dnes nám to může připadat jen jako prosté účelové vysvětlení, ale tehdy mělo svůj důvod: lidé v národech okolo Izraele měli z hvězd strach, nebeských těles se obávali, snad si všimli, že měsíc má vliv na příliv a odliv moře. I jako křesťané jsme vůči astrologii rezervovaní zvláště tehdy, když si lidé nechají namluvit, že jejich život je předem určen pohybem nebeských těles, že jsou jen obětí nějaké vyšší hry, příp. že se není třeba příliš snažit něco změnit, protože vše už je dávno rozhodnuto ve hvězdách. Izrael říkal: Jsou to jen stvoření, nejsou to božstva. My dnes vnímáme spíše krásu vesmíru a

obr.: Královské dary (Eliška, František a Štěpánka Trčkoví)

zůstáváme v úžasu nad Božím stvořením; ohrožení nemístných božstev, model a falešných představ o Bohu vnímáme spíše jako věc vnitřní - týká se to nás, to my se musíme zamyslet nad tím, kdo nebo spíš co nám vládne, čemu dáváme v životě přednost, co je pro nás důležité.

Právě na příběhu klanění mudrců mě fascinuje, že jej vůbec v Matoušově evangeliu máme. Jak je možné, že i skrze astrologii se někdo může dostat do Boží blízkosti, že si Bůh může použít i různé situace a postupy, které pro nás nejsou úplně „košer“, které třeba jako křesťané neuznáváme. Ti mudrci, kteří nevyrostli ve víře v Hospodina, a asi neměli ani potuchy o tom, kdo by Hospodin mohl být, a že to narozené dítě je jeho Syn, se mu poklonili s velkou odevzdaností (určitě by nechtěli riskovat, že královské dary dají omylem někomu jinému). Měli zájem, úctu a respekt k něčemu, co neznali, a byli ochotni dát vzácné dary dvěma neznámým, podle zjevu asi obyčejným lidem, rodičům malého dítěte v nějakém betlémském chlívků.

Evangelista Matouš mohl původ těch mudrců a důvod jejich příchodu zatajit nebo zastrčit, ale myslím, že o tom hvězdopřevectví mluvil schválně, aby se Boží lid cvičil v toleranci, abychom si byli i my vědomi, že všechno může být jinak, než jak si myslíme, jak jsme to zvyklí vnímat, chápat, věřit.

Že tolerance a ekumenické vztahy, které se vždycky v lednu zahřejí na trochu vyšší teplotu, spolu souvisejí, cítíme asi všichni. Nemusíme pro to být disponováni, ne pro každého jsou tolerance a snaha vyjít vstříc snadné. Ale můžeme se o to pokoušet, snažit se překročit svůj stín. Ani ne proto, že bychom praktiky těch druhých měli za nějaké hvězdopřevectví a tedy za omyl, jenže když jsou to také křesťané, tak to musíme vydržet. Spíš proto, že jsme si jako křesťané různých vyznání před Boží tvář rovni, že nikdo nevíme, jak dalece jsme se ve své představě o Bohu a ve své konfesi vlastně mýlíme, to se dozvíme jednou v Boží náruči, kde už nás to snad nebude trápit.

Obrázek s dary mudrců kreslili společně sourozenci Trčkovi - ruce malé Štěpánky obkreslili její starší sourozenci Eliška a František, děti vyrůstající v ekumenickém manželství, které na toleranci stojí. Napřažené ruce jsou symbolem přijímání, ale když v nich leží dary, pak i dávání. Mudrci chtěli dát to nejlepší. Je to na nás, zda chceme být tolerantní a dávat to nejlepší ze sebe, nebo ještě lépe, z toho, co skrze nás Bůh nechává působit - lásku, které bychom sami ze sebe nebyli schopni.

Loni jsem slíbil, že příště napíšu něco o symbolice těch královských darů. Zlato je nebo aspoň tehdy bylo nejdražším kovem. Aby drželo tvar, přidávají se do něj i jiné kovy (podle toho má počet karátů). Apoštol Petr (1Pt 1,7) nám nabízí obraz životních zkoušek a Božího soudu, při kterých jsme a budeme přetaveni - kdy od nás Bůh oddělí všechno, co do Božího království nepatří, kdy to na nás shoří, všecky „cizí kovy“ ze slitiny odtečou a zůstane jen zlato. Kéž bychom už v tomto životě dokázali být pro druhé a pro Boha maximálně průzrační a ryzí! (Apoštol říká, že pro Boha je pravost naší víry mnohem drahocennější než pomíjející zlato.)

Kadidlo se používalo ve starozákonní bohoslužbě mnohem hojněji než dnes v pravoslavné, římsko- nebo řeckokatolické tradici. Jeho dým voní (i když někomu třeba ne), naplňuje prostor a stoupá vzhůru - *jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě*

(Ž 141,2). Kéž bychom Hospodinu i lidem okolo nás voněli - jemně a přitom znatelně. Kéž by s našimi modlitbami Bůh Otec (či Kristus po jeho pravici) souzněl, kéž bychom pro něj nebyli otravní! - Kéž bychom naplňovali prostor okolo sebe láskou a tolerancí, tedy dobrými vztahy, kéž by i druhým lidem s námi bylo dobře!

Myrha se používala na balzamování mrtvých, bylo to něco vzácného (vzpomeňme si na nard či vonný olej, kterým předem pomazala k pohřbu Marie v Betánii). Jakoby mělo být už na začátku Ježíšova života naznačeno, že jeho smrt bude mít zásadní význam, jakoby v tom kousku myrhy byla předzvěst toho, co se s Kristem stane. - I když právě k balzamování Ježíšova těla paradoxně nedojde - ženy, které tak chtějí učinit, najdou jeho hrob prázdný. - I my jsme smrtelní, nemá smysl si nalhávat, že ne, naopak má dobrý smysl o své konečnosti přemýšlet, zkusit si představit, že mám před sebou jen krátký úsek života - jak s ním naložím, co je pro mě podstatné, čemu bych (pak) věnoval svůj drahocenný čas? Mám před očima několik lidí, kteří mě zaujali svým uměním dobře odejít z tohoto světa, pustit z rukou to, co stejně nemáme pod kontrolou. Také si přeju, abych to uměl, až to bude třeba.

Sestry a bratři, přeju Vám do nového roku, abyste cítili, že jste pro Pána Boha i pro lidi kolem sebe vzácní, a aby i jim bylo s Vámi dobře; abyste chtěli ze sebe dát víc než to, co se musí, a abyste k tomu od Boha dostávali také dost radosti i sil. Mějte se dobře!

Srdečně Váš *Daniel Heller*

Jubilanti

Zdeněk Číž
Josef Šrámek
Emilie Rykalská
Vlasta Bělíková
Jaroslav Gerža
Jarmila Krausová

Jarmila Kejzlarová
Milada Danišová
Drahoslava Svobodová
Růžena Koláčková
Josef Zajíček
Milena Burdíková

Z návštěvy nejstarší členky sboru

V nedávném adventním čase jsme s bratrem farářem Danielem Hellerem navštívili sestru Vlastu Češkovou. Bude jí zakrátko 106 let. Tato požehnaná léta prožívá

v rodinném kruhu svých nejbližších, obklopena jejich laskavou péčí. Pro své zdravotní potíže se již nemůže účastnit bohoslužeb ani jiných aktivit sboru. Proto se uskutečnila tato návštěva, kterou bratr farář připravil jako domácí pobožnost i s vysluhováním Večeře Páně.

Sestra Češková nás překvapila svou vnímavostí, vyzařovala z ní vděčnost nejen za možnost účasti na eucharistii, za slova Písma, za společnou píseň,

modlitbu, za hřejivá slova nás přítomných, ale i za dar Pána Boha, že ještě může takto prožívat svůj požehnaný čas.

Blanka Maršálková

O čem jedná naše staršovstvo

- Staršovstvo rozhodlo o návrhu uskutečnit příští vánoční hru ve čtvrtou adventní neděli odpoledne v 16.00 hodin. Bratr Heller projedná s ředitelkou střediska Diakonie - domácí péče možnost posunout benefiční adventní koncert pro Diakonii na třetí adventní neděli.
- Ekumenické bohoslužby v našem městě v lednu:
  - 11. ledna v modlitebně církve adventistů
  - 18. ledna v našem kostele
  - 25. ledna v římskokatolickém kostelevšechny začátky v 17.30 hodin.
- Sborový večer se v lednu nekoná z důvodu četnosti jiných setkání.
- Ke křtu v dospělosti se připravuje slečna Lenka Šebková z Valašského Meziříčí - plánován je Hod Boží velikonoční.
- Ke confirmaci 20.3. jsou přihlášeny sestry Veronika Janírková a Marta Jelínková. Ke confirmaci (termín v době velikonoční bude upřesněn) se připravuje br. Josef Polášek.
- V rámci „Měsíce přátelství s Izraelem“ (Chaverut) se bude v našem kostele konat přednáška se zaměřením na křesťanskou veřejnost finského misionáře jménem Juha Ketola - na téma „Církev a Izrael“ - v neděli 20.3. od 16 hodin.
- Účetní sestra Eva Janírková poslala finanční informace k 31. 12. 2010:
Pokladna: 50 161,- Kč Účet: 140 437,- Kč
Saláry hotově: 50 250,- Kč Saláry bankou: 70 050,- Kč
Sbírky celkem: 15 861,- Kč, z toho účelová 1 590,- Kč a na bohoslovce 4 155,- Kč.
- Termín výročního sborového shromáždění stanovilo staršovstvo na neděli 6. března. Podrobnosti a úkoly budou pojednány na příští poradě. *Ze zápisu Pavla Trusiny*

Událo se ve sboru

Sborový večer s Ludmilou Halerovou a Fredim Winklerem Vzpomínka na Izrael s přednáškou o Izraeli

Před nedávnem jsme navštívili krásnou zemi Izrael. Byli jsme na osmidenním poznávacím zájezdu, kde jsme tři noci spali v Haifě, dvě noci v letovisku u Genezaretského jezera zvané Kibuc a dvě noci v Jeruzalémě. Odtud jsme podnikali zájezdy do Samaří, prohlídku města Haifa, zájezd do města AKA u Libanonských hranic a na Golanské výšiny. Z Haify jsme se přesouvali do Kibucu a cestou jsme navštívili Horu blahoslavenství, Petřův dům a Kafarnaum. Z přístavu u Kafarnaum jsme se plavili lodí (replika lodi, kterou se po jezeře plavil Ježíš) do města Tiberias. Dále jsme navštívili vykopávky v Betšabe, horu Tábor a město Nazaret. Z Kibucu jsme navštívili město Jericho, pevnost Mosada, koupali jsme se v Mrtvém moři, jeli jsme k místu naleziště

biblických svitků Kumránu a pak do Jeruzaléma. V Jeruzalémě jsme podnikli jednodenní prohlídku tohoto historicky krásného města. Na závěr našeho zájezdu jsme slavili svatou Večeři Páně v krásné zahradě poblíž místa Ježíšova hrobu.

Po dobu tohoto úžasného zájezdu nás provázela sestra Ludmila Hallerová a Fredi Winkler, kteří byli našimi hosty na sborovém večeru.

Něco málo k našim hostům: sestra Ludmila Hallerová se narodila ve Vsetíně a žije v Praze. Je členkou Bratrské jednoty baptistů ve sboru v Praze na Vinohradech. Studovala ve Švýcarsku, kde se seznámila s Fredim Winklerem a jeho biblickou společností. Zamílovala si Izrael a po emigraci svého manžela do nebe se rozhodla, že bude organizovat zájezdy do Izraele. Dělá to ráda, a kdo se rozhodne s ní cestovat, tak jej nakazí tak, že každý účastník zájezdu se stává členem rodiny Izraele.

Fredi Winkler je Němec, který pracuje pro Švýcarskou biblickou společnost s názvem Půlnoční světlo. Tato společnost jej vyslala pracovat do Izraele, kde mají hotely, nemocnice a školy. Fredi žije v Izraeli, kde se oženil, vzal si ženu židovku, mají spolu devět dětí. Všechny pracují pro tuto společnost. Fredi je úžasný průvodce, který doprovází skupiny zájezdů s biblí v ruce a každé navštěvované místo přiblíží účastníkům tak, že Vás to obejmě a zapojí do biblického děje. Sestra Ludmila ho s láskou její vlastní tlumočí. Fredi své poslání dělá rád, a tím chce zčásti odčinit za Němce to, co udělali Němci Židům.

Naše přednáška měla název Izrael v pozadí biblických proroctví.

Izrael je zvláštní země, kde se všechna biblická proroctví naplnila a podle proroka Ezechiele a Zjevení Janova se má ještě naplnit. Všichni jeho spojenci se snaží, aby Izrael žil v míru a pohodě. Proto se snaží přes OSN, aby Izrael uzavřel dohodu o území a míru s Palestinci a okolními národy tak, jako má dnes podepsanou mírovou dohodu s Egyptem. Podle proroctví se tak stane a k dohodě dojde, ale v tomto relativně klidném příměří hrozí Izraeli to největší nebezpečí ze severu ze strany Iránu, Turecka a Syrie. V dnešní době se rýsují náznaky tohoto vojenského seskupení, protože tyto země se vyzbrojují, mají velkou vojenskou sílu a je tam největší úbytek křesťanů.

Irán veřejně prohlašuje, že Izrael musí zmizet z mapy světa.

Izrael touží žít v míru ve své Bohem zaslíbené zemi a k tomu je nabádá i světové společenství. Židé očekávají Mesiáše, který jim konečně přinese mír a pohodu, ale nechtějí uznat, že Mesiáš Ježíš už přišel, a ten nabízí odpuštění a pokoj nejen pro Izrael, ale pro všechny národy světa. Úkol nás křesťanů je, abychom Židům dokázali, že nám na nich záleží, protože kolébka křesťanství je v Izraeli a my jsme za Izrael spoluzodpovědní před Bohem. Proto se modleme za tuto krásnou zemi, za tento vyvolený národ, aby došel k poznání, že Bůh má s tímto národem svůj záměr, že je má rád, aby byli připraveni spolu s námi na druhý příchod Mesiáše. K tomu nám všem dopomáhej Bůh!

Manželé Marta a Jan Zajíčkovi

Vánoční sborový večer s Velkou Lhotou

Program si připravili ze lhoteckého archivu manželé Krupovi:

Písemný dokument o tom, jak prožívali dva bratrance vojnu - Pavel Kočlb z Korábky a jeho bratranec Karel Trusina. Každý v jiných kasárnách na pomezí Slovenska a Maďarska. Když se jim podařilo, scházeli se k vlastním modlitebním sejitím většinou v přírodě, protože v kostelích se zvěstovalo Maďarsky.

4. března 1923 neděle

Vstávali jsme až v 7 hodin. Byl jsem tomu rád, neboť ty neděle zde jsou snad ještě horší nežli všední dny. Duchovně čerpat není možná dopoledne vůbec a odpoledne jen někdy, když jest trochu počasí. Dopoledne práce jako obyčejně, jen s tím rozdílem, že dnes jsou ti naši představení po zábavě ospalí, proto mám víc volného času. Ráno napsal jsem odpověď na poštu, kterou jsem jim dlužil, a teď se zase věnuji deníku. Když jej píši, vždy alespoň na chvíli zapomínám na to své postavení nynější. Snad čím dále tím více jsem nespokojenější. Vždyť je dnes neděle. Ach, já tak prázdný jako žalmista v žalmu 42 praví: Žízní duše má Boha, Boha živého. No toto símě jeho slova se dnes na Valašsku rozsívá. Zde zase pilně rozsívá satan a při tom na úrodnou půdu. ... Uběhlo odpoledne dost rychle. ... Po večeri umluvili jsme si vycházku do přírody, abychom opět se sešli, ač už jenom dva, kolem Jeho slova. Shromáždění to, ač bylo malé, přece dojemné a odnášeli jsme si oba hojné požehnání. Zvláště píseň, kterou jsme zpívali, utkvěla mi v mysli hluboce svým krásným obsahem, který se mě nezdál doma býti tak pěkný. Jest to píseň „Jak šíp letí k cíli“ – uběhlo tak rychle to mládí i ten proud pozemských let. Pak oklikou jsme se vrátili do měst, majíc každý něco na poštu dát, a pak večer strávili jsme leže na baráku podle sebe až do devíti hodin. Hovor byl jen o Valašsku a ledacos z mládí a z doby, kdy jsme byli ještě v tom zlatém civilu. Pak ve volné chvíli složil jsem malou básničku o dnešní neděli - a tak utekla ta první neděle v březnu, přes všechny nedostatky a slabosti naše, dobře.

5. března 1923 pondělí

Uběhla neděle, první to v březnu, která se nikdy nevrátí zpět. Abych z ní měl vzpomínku, ihned si sednu a malou básničku upletu teď. Venku nám vesele deštíček padá, sedět však v úřadě pěkný to den, přede mnou na stole údolní přehrada, kde

bych chtěl na chvíli pobýti jen.

Tam každou neděli jak rok je dlouhý, ač už nám počasí přálo či ne, táhly nás jedny ku Lhotě touhy, povědít Pánu těžkosti své. A když pak přijdouce z kostela domů, každý hned ke stolu usednul, neb o třech hodinách sdružení znovu, a tak poledne rychle uběhne.

Ach, což ve sdružení, tam byly chvíle, sešla se mládež, někdy i dospělí, s radostí stojíce při Páně díle, tak trávili jsme každyčkou neděli. Ač nás ve sdružení bývalo málo, a svět si z toho dělal jen smích, my stavěli jsme na Jeho slovu: kde dva neb tři jsou, jsem uprostřed nich.

Tak rychle ubíhaly doma ty neděle, čerpajíc celý den z Jeho slova, večer pak v světnici pospolu sedíce, žalmy a písně pěli jsme znova.

Píseň 267

Báseň ze 6. března:

V podvečer přede dnem velkého svátku, kdy plné nitro jest jenom smutku, oči mám maně upřené do dálky a ruce neschopné k dobrému skutku.

Což právě v takovém bolu mám býti, tak očekávat na den zítřejší, vždyť Pán umí i dobré dary dávat, jen se vším k němu – pak budu šťastnější.

Ty Pane drahý, tvá milost stále až dosud vždycky provázela mě, jen Pane ved' mě životem dále, bych nekles' v hříchu hlubině.

Ač satan divně umí svádět lidi, stavíc se často v rouše andělském, zvlášt' v tichu večera on dobře vidí a zničí pokoj v žití pozemském.

Však Pán je stále v milosti svojí hotový vytrhnout od hříchu všech, On srdce zbouřené balzámem hojí tak, že umlkne každyčkový vzdech.

7. března 1923 středa

Dnes onen slavnostní den, na který jsme se připravovali hned včera. Celkem hned ráno bylo vidět všude sváteční klid. ... V půl deváté byl nástup, kdo chce do kostela evangelického reformovaného v Tornole. Sešel jsem se s Karlem, který říkal, že má chuť jít, proto jsem se rozhodl, že půjdu také. Měli jsme ještě skoro. Sešlo se nás trochu. Nejvíce bylo honorace vojenské. Byl jsem v tom kostele podruhé. Velice jest podobný našemu Lhoteckému, jenom jest v něm více tma, má jen tři okna.

Nejdříve započaly služby Boží (ovšem maďarské) zpěvem, k čemuž se sešlo na pavlače k varhanám asi dvacet hochů v stáří od 12 do 16 let. Varhaník, člověk čítající nejméně 70 let, však ještě čilý, a zpíval jako mladík. Když začali zpívat, zůstali jsme s Karlem hledět na sebe. Hned jsme oba vyhrkli - Vždyť to jest Žalm 84 „Věčný Bože silný v boji“. Ač to zpívali maďarsky, však nota tá samá jako u nás. Pak měl krátký proslov končící „Otčenášem“. Nakonec ještě zazpívali jeden verš a pak jsme se rozcházeli. Udělalo to na nás s Karlem veliký dojem, a tak se nám zdálo, že jsme ve Stříteži nebo v Rouštce.....

Píseň 84

Pokračování v příštím čísle

Zlatá svatba Košťálovi

Zlatá svatba - 50 let spolu. A teď bychom měli začít rozdávat rady, jak toho dosáhnout (či vydržet?). Měli jsme prostě štěstí jeden na druhého, přestože rodiče ženi-cha nebyli 2x, jen 1x nadšeni, ale přece nás tatínek oddal, i když se tvářil přísně při slovech „muži, milujte ženy své“. Ale přece máme jednu radu. Jeden právník (laický kazatel) nám řekl, ať nikdy nevyslovíme či si nemyslíme slovo rozvod, a to ani ne z legrace. Toho jsme se drželi. Takže jsme si ani nemuseli jeden na druhého stěžovat našim duchovním ve Valašském Meziříčí, se kterými jsme byli v otevřeném vztahu a měli a máme štěstí na výborné pastýře. Při všem štěstí má tatínek smůlu, že nemá koho rozmazlovat (máme 2 syny a 2 vnuky, nikdo z nich si k naší spokojenosti od nás poroučet nedá), a tak tatínek rozmazluje maminku. A máme také štěstí, že jsme natolik fit, že můžeme sborovému společenství vrátit, co jsme od něj přijali. Stále máme co řešit, jako na příklad otázku našeho 9-letého vnuka „proč jsme se narodili a jaký úkol tady máme“. Určitě ne abychom žili 50 let spolu. Nebo i toto? *Daniel Košťál*

Náš seniorát -----

Zvonkohra pro Ratiboř a Kateřinice

Zakládáme soubor zvonkohry při farních sborech ČCE v Ratiboři a Kateřinicích. Už nyní máme dvě dirigentky – Ewu a Wieru Jelinek, které mají zkušeností se založením a vedením takového souboru. Pobývaly na stáži v Pittsburgu v USA a potom založily a následně jedenáct let vedly doposud jediný soubor zvonkohry v Polsku. Vznikl při českém evangelickém sboru v česko-polském městě Zelów pod názvem „Zelowskie Dzwonki“. Podnikli koncertní turné v Polsku, Německu a České republice. Chtěli bychom tímto způsobem pozvat mladé lidi k evangeliu a prohloubení duchovní-

ho života, což se, věříme, s Boží pomocí podaří.

K tomu, aby i u nás mohl být založen první soubor zvonků a „lidí zvonkových“, je potřeba nakoupit hudební nástroje, tedy sadu zvonů a zvonků. Aby byla taková souprava použitelná ke hře, měla by mít rozsah alespoň čtyř oktáv. Zvonky se vyrábějí ve specializované továrně v USA a základní komplet v požadovaném rozsahu stojí 16 120 USD, tj. cca 290 000 Kč. Aby pro nás začali v USA zakázku připravovat, je nutné zaslat 20 % uvedené částky.

Obracíme se tímto na Vás, na Vaše sbory, organizace či firmy s žádostí o příspěvek do naší finanční sbírky, z níž bude hrazen provoz prvního souboru zvonkohry v České republice. **Předem děkujeme a přijdeme Vám zazvonit.** Každý zvon má své srdce, které tluče i pro Vás. **Číslo účtu:** 1765950379/0800 Variabilní symbol: 1210. Farní sbor ČCE, Kateřinice 226, 756 21 RATIBOŘ

Úmrtí -----

10. prosince 2010 jsme se v našem kostele rozloučili s panem **Jiřím Pavlíkem**, který se narodil 9.4. 1932 rodičům Heleně a Adolfu Pavlíkovým jako jediné dítě. Oba rodiče vyrostli v sirotčinci, přesto dokázali svého syna vychovat v lásce a dovést jej zdárně do dospělosti. Pan Adolf Pavlík, holič a kadeřník, byl posledním živnostníkem v okrese Frýdek-Místek, proto také neměl Jiří Pavlík lehký start do života. Narodil se v Ostravě; když mu bylo 9 let, přestěhovali se jeho rodiče do Kunčic pod Ondřejníkem, kde žil až do roku 1981, kdy se se svou rodinou přestěhoval do Val. Meziříčí.

V devatenácti letech onemocněl pan Pavlík cukrovkou. Nemoc mu zabránila věnovat se aktivně tenisu, který hrával závodně. Později nemohl už vůbec hrát pro zhoršující se zrak. Po ukončení průmyslové školy pracoval jako technik v závodě MEZ až do odchodu na důchod. Své postižení nesl těžko, ale nikdy neusiloval o invalidní důchod, práce ho těšila. V důchodu měl velký zájem o technické věci, ale i zde jej při čtení limitoval zrak.

V roce 1958 se bratr Pavlík oženil s manželkou Danou; vychovali spolu dceru Helenu a syna Ivoše. Svě děti, a čtyři vnoučata, se kterými svým dětem s manželkou pomáhali, měl pan Pavlík velice rád, rád s nimi a se svým pejskem trávil čas. Několikrát za rok však také jezdil na srazy se spolužáky ze ZŠ v Kunčicích. Pan Pavlík pěstoval přátelské a sousedské vztahy, v paneláku, kde s manželkou žili, hlídali rádi děti svým sousedům.

Bratr Jiří Pavlík zemřel 7.12. 2010. Podle vlastního přání je pochován na hřbitově v Kunčicích pod Ondřejníkem.

Při rozloučení s br. Pavlíkem jsme četli z Ježíšovy řeči o Dobrém pastýři (Jan 10,7-16) a apoštolovu úvahu nad stvořením, které společně trpí, jakoby pracovalo (sténalo) k porodu (Ř 8,18-25). Není to snadné, když se člověk setká s utrpením uprostřed svého života, když nemůže dělat to, co by chtěl, musí se vzdát svých zálib nebo snů. Pomalejší životní tempo má však jednu výhodu: člověk má víc chvil ticha a rozmyšlení, a možná se tak může lépe připravit na setkání s Bohem, který na nás čeká jako dobrý Otec na své děti.

8. prosince 2010 jsme se v našem kostele rozloučili s panem **Slobodanem Nešovičem**, který byl pravoslavného vyznání. Narodil se 30.3.1954 v obci Suvido v oblasti Tutyn v dnešním Srbsku jako třetí z pěti sourozenců. Se svou rodinou a svou domovinou byl vždy úzce a bytostně spjat, byť žil již dlouho v České republice.

Už v raném mládí začal pracovat jako malíř pokojů a pomáhal tak svým rodičům. Hodně pracoval v zahraničí, po celé východní Evropě - hlavně ve Slovinsku, v Rusku, pak v ČSSR. Zde ve Val. Meziříčí se seznámil s Hanou Drápelovou. V roce 1986 se jim narodil syn Michajlo v roce 1989 syn Danijel. Žili takřkajíc na střídačku zde a v bývalé Jugoslávii, kde byla za Titova režimu větší svoboda i lepší podmínky.

Pan Slobodan měl jakoby dvojí domov. Svou rodnou zemi měl velmi rád, ale tady v Československu (v ČR) netrpěl. Snažil se brát život pozitivně. Byl velmi přátelský. Mezi lidmi byl oblíbený a usměvavý, jakoby se na lidi ve městě neuměl mračit.

Slobodan měl své pevné místo také v komunitě lidí z bývalé Jugoslávie, kteří se zde ve VM scházeli. Tomuto společenství se naštěstí vyhnula nenávist, která se mezi národy bývalé Jugoslávie šířila. Když pana Slobodana chtěl někdo politicky vyprovokovat, nedal se - byl mírný, snažil se věci vysvětlovat a spory řešit bezkonfliktně.

Mnozí jej znali také jako vášnivého sportovce. Rád hrál volejbal a sblížil se tak s dalšími lidmi, některým lidem velmi blízký, jako sourozenec.

Bratr Slobodan Nešovič byl pochován v rodném Srbsku. Jeho synové však chtěli umožnit všem, kdo jej zde znali, aby se s ním rozloučili. Při této bohoslužbě Slova jsme četli z proroctví Jeremiášova (29,11-15) o novém domově, který předsídlencům zaslíbují Bůh, který má s námi lidmi dobré úmysly a chce nám dát naději do budoucnosti. Nad textem z Matoušova evangelia (6,19-21+25-34) jsme si připomněli, že nám Ježíš představil Boha jako nebeského Otce, který se o nás stará tak, že nemusíme mít starost o svou budoucnost. Pan Slobodan byl milujícím otcem. Neměl cíl něco vybudovat, ale žít. Dobře věděl, že „každý den má dost svého trápení“. Míra našeho zajištění na této zemi je asi vždy otázkou diskuse a domluvy, může však být i místem neshody. Myslím si, že jeho životní postoj byl blízký Ježíšově výzvě a že může být svým způsobem inspirací i pro nás, pro naši společnost, náš život a životní styl, ve kterém stále budujeme a sháníme a život nám někdy protéká mezi prsty (budujeme velké domy, ve kterých s námi pak děti nechtějí bydlet; majetek je nám často spíše přítěží, a do hrobu si jej člověk nevezme). Ježíš nás určitě nevyzýval k nezodpovědnosti; i pan Slobodan se staral, myslel na druhé, byl velmi pracovitý, své řemeslo dělal poctivě. Jeho životní postoj byl vidět na jeho vztazích.

Při pohřebním rozloučení jsem poděkoval Slobodanovým synům za příležitost k rozloučení, kterou lidem poskytli, a za jejich zralý postoj a jednání, které může být inspirativní i pro nás starší: nejen, že všecko zvládli ve velké časové tísní zařídit, ale především, že v hrozně situaci nevyléčitelné nemoci a umírání svého tatínka poznali pravý čas, a že v tom smutku a hrůze dokázali zahlédnout i kladné věci, jak to sami vyjádřili: že se jejich tatínek netrápil, ač by prognóza jeho nemoci tomu nasvědčovala; že se s ním mohli rozloučit ti, kteří chtěli - a že bude moci být nakonec pohřben ve své rodné zemi, která mu byla drahá.

Daniel Heller

Diakonie

Českobratrské církve evangelické

Domácí péče - Vrbenská 803

tel: 571 619 431

mobil: 737 966 347

č.úctu: 1855020319/0800

valmez@diakonieecce.cz

www.diakonievm.cz

Hospic Citadela - Žerotínova 1421

recepce: 571 629 086

fax: 571 629 085

č.úctu: 94-2556380247/0100

hospic@citadela.cz

www.citadela.cz

Adventní koncert

V neděli 19. prosince 2010 se v našem kostele konal benefiční koncert pro středisko Diakonie - Domácí péče a denní stacionář. Vystoupili při něm vyučující, žákyně a žáci Základní umělecké školy ve Valašském Meziříčí. Na programu byla díla dávných i moderních skladatelů: Henryho Purcella, Petra Zavičáka, Pavla Jurkoviče,

Jiřího Laburdy, Antoine Grimaldiho, Johanna Sebastiana Bacha, Charlese - François Gounoda, Petra Ebena a Benjamina Brittena. Slyšeli jsme hru na trubku, violoncello, housle a příčnou flétnu s doprovodem klavíru a varhan, na začátku koncertu Dětský smyčcový soubor a na závěr Smyčcový soubor, oba pod vedením Heleny Hrachové.

Měl jsem z koncertu hned trojí radost - byl to pro mne nevšední a krásný hudební zážitek, protože hra muzikantů z řad dětí a mládeže byla opravdu na vysoké úrovni; jsem vděčný i za to, že mnozí mladí hudebníci jsou členy našeho sboru; a mám radost i z výtěžku 7 000,- Kč, středisku se vždycky podaří pořídit něco nového.

Děkuji učitelkám, žákům i žákyním ZUŠ za jejich lásku k hudbě i nasazení pro dobrou věc, všem přítomným za účast a příspěvní našemu středisku Diakonie a firmě *Reporeck* z Jablůnky za sponzorskou slevu při prodeji přístroje MOTOMED (nyní za 53 000,- Kč), který budou využívat klienti Denního stacionáře.

Daniel Heller

Bohoslužby:

11.1. úterý	17.30	ekumenické bohoslužby u Adventistů – Jaroslav Zubík a Daniel Heller
16.1. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
18.1. úterý	17.30	ekumenické bohoslužby u nás – Pavel Stefan
23.1. neděle	9.30	sborový den, bohoslužby s Večeří Páně 14.00 Dětská misie
25.1. úterý	17.30	ekumenické bohoslužby v katolickém kostele – Jiří Pavlán
30.1. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
6.2. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby

Pravidelný týdenní program:

Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	16.00	náboženství
Pátek	18.00	setkávání rodin v lednu u Fuksů 777 693 124
	18.00	mládež
Neděle	8.45	nácvik sborového zpěvu
	9.30	bohoslužby

Bohoslužby v domově důchodců v Podlesí:

Neděle co 14 dní ve 14.00

Farář Daniel Heller 9.1., 23.1.

Pro zájemce sraz u kostela ve 13.30

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody

Farář Daniel Heller

mobil: 777 342 910

pevná linka: 571 161 561

daniel.heller@evangnet.cz

Pokladník Eva Janírková

mobil: 777 344 994

Adresa sboru:

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: valasske-

mezirici@evangnet.cz

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190 396 260/0300

<http://valasske->

mezirici.evangnet.cz

NÁŠ ČASOPIS

Vydáno 9.1. 2011

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

Palackého 420/21

757 01 Val. Meziříčí

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu